

El temps que corre

Pompa i misèria

Joan F. Mira

Pompa papal, pompa i circumstància de pontífex, de cardenals, arquebisbes i bisbes, casa reial, prínceps, princeses, autoritats i representacions, alcaldessa triomfant, president Camps extàtic, banderes i estendards, i tot allò que cal i és ja habitual en aquest espectacle permanent en què s'ha convertit la presència del successor, suposat successor, d'un pescador pobre de fa dos mil anys a qui Jesús li digué que el faria també pescador d'homes. Pobre Pere, tan bona persona que devia ser, tan modest i pecador i sacrificat, qui li havia de dir que molts segles més tard els qui fan veure, o creuen, que ocupen el seu mateix lloc viatjarien amb un seguici més propi d'un rei o d'un emperador, d'una estrella del món de l'espectacle o d'un equip després de guanyar el campionat més important. Veure aquests dies passats la televisió valenciana era una prova molt dura, un exercici de paciència etnogràfica, un esforç de patriotisme, perquè conèixer la imatge que hom vol projectar de la pròpia ciutat i del propi país és una necessitat vital. València, per als qui la governen, deu ser sobretot, o només, aquest lloc ple de glòries urbanes que un papa pot assaborir quan li són dedicades i ofertes, deu ser aquestes avingudes i carrers vestits de groc i blanc on la gent a les voreres (no tanta gent, a pesar de les xifres inflades) agita banderoles i crida "viva el papa", com sol passar allà on va el bon pastor pescador si és terra ben catòlica. València deu ser, sobretot, això que volen que siga: un escenari de ciment prepotent moderníssim, amb construccions reiteratives i de ben poca gràcia, però que es mostren com l'única imatge visible de la ciutat, i potser del país, una ciutat que vol mostrar-se a si mateixa i al món com si estiguera feta de planetaris, aquaris, hemisfèrics, oceanogràfics, estanys i prats fora de lloc, museu de ciències sense ciència, palau de les arts sense arts, i tot fet uniformement de la mateixa idea, del mateix ciment descomunal, de la mateixa corfa o closca o embolcall ple de pompa i sense contingut. Això ens repetia insistentment el missatge de la televisió, acompanyant les imatges: miren vostès quina ciutat tan potent i moderna podem mostrar al món. I el món ens admirarà contemplant aquest paisatge fals i buit. Ja fa anys, per desgràcia nostra, ja fa anys que projectem aquest paisatge, aquesta imatge, i els turistes i visitants ja vénen a València només per recórrer la falsa ciutat nova, sense ciències ni arts, que ens han posat al costat de l'autèntica. Aquesta València de pompa i de buidor ocupa el lloc de l'altra, i l'altra no interessa a ningú, no la veuen, no saben què és ni d'on ve. La misèria visual, la pobresa d'idees, la falsedat de tot plegat arriba ja als extrems de l'infinit.

València és una ciutat i un país, Ciutat i Regne de València era el seu nom en temps passats, on l'oblit, la ignorància i la misèria dels poders públics, els propis i els espanyols, són la condició de la realitat més real, no de la pompa fantàstica. Sense comunicacions decents, amb una estació de tren com

no en queda cap en tot el Regne d'Espanya (la mateixa de fa cent anys, primitiva, partint en dos la ciutat), sense jardins ni parcs dignes d'aquest nom, amb carrers congestionats pel trànsit, amb un aeroport simplement ridícul i amb vols a Europa minvants, amb parts del centre històric que encara cauen a trossos, amb la producció de cultura escanyada, ofegada i sovint perseguida. Ja sé que hi ha imatges llampants, però aquest és el mal de la cosa: que la inversió en escenaris del no-res, en aparadors de la buidor, ha suplantat amb orpells la realitat de la misèria. La propaganda, però, fa creure endins i enfora que tot és gran, gloriós i bell, que les inversions són abundants i profitoses, que vivim en el millor dels mons, en la millor de les ciutats. La mentida és brillant, la pompa i l'espectacle han enganyat multituds, però qui sap si ara mateix, amb el contrast brutal de la magnificència al voltant de les litúrgies papals i de la tragèdia i els morts en un transport públic miserable, alguna gent comença a obrir els ulls. A València, i sobretot fora de València: a Barcelona, per exemple.

"La mentida és brillant, la pompa i l'espectacle han enganyat multituds, però qui sap si ara mateix, amb el contrast brutal de la magnificència al voltant de les litúrgies papals i de la tragèdia i els morts en un transport públic miserable, alguna gent comença a obrir els ulls. A València, i sobretot fora de València: a Barcelona, per exemple"